

“АЗ” в духовното пространство/, в крайна сметка зависят от степента на усилията, които поетът влага, за да проникне “отвъд сребровъздушните кръгозори”, от успешното му навлизане отвъд границите на реалното и актуално налично битие. За мене доколкото такъв изход се обуславя от личностното самосъзнание, понятията “любов-смър”* се превръщат в мерило и на неговото творческо израстване.

От “Философско-поетически дневник” разбираме, че оказал се “лице срещу лице с тайната на битието”. Яворов на първо място иска да си обясни понятието смърт. Движейки се от по-простото към по-сложното, за него смъртта придобива смисъл на природен, субстанционален, същностен феномен, който се налага от само себе си: *“Смърт. Тая дума всякога ми се е струвала толкова проста и толкова ясна. Смърт. И ето днес аз не мога да я разбера...”*. Поетът прави върховни усилия да си припомни нейното значение: *“Смърт. За да проникна в смисъла ѝ, аз искам да си я въобразя надвесена над мене.*

Ето на, аз дишам, ходя, чувствам, мисля, страдам,

И ще дойде един момент, когато моето тяло ще се вледени, когато моето сърце ще престане да чувства, когато моята мисъл ще престане да се бие като ослепена птица в окръжаващата я тъма, когато моето страдание, моето велико, безгранично страдание ще престане да гори гърдите ми.”

Както виждаме, той прави опит да “приземи” смъртта, или казано на философски език да я трансформира в трансцендентален обект, но я описва с езика на всекидневните преживявания. В рамките на жизненото му битие неговото индивидуално самосъзнание открива пред себе си един нов духовен кръгзор, разширяващ собственото му реално битие /”отвъд сребровъздушните стени на кръгзора”/. Поетът си представя не само своето собствено “физическо присъствие”, но се опитва да проникне и в своето “метафизическо отсъствие”. Опитвайки се да осмисли смъртта си. Яворов разкрива степените на зависимост от преходното и тленно начало, но заедно с това и своята уникалност - уникалността на творческото си “АЗ”. Било когато си представя смъртта, надвесена над него, или когато пред очите му умира любимата - “онова дете с двете хубави очи, пълни с толкова меланхолия, както вечерното небе со здрача на своята мистерия, - с толкова меланхолия, с толкова предчув